

EROI & ISTORIE

BĂTĂLIA DE LA SEATTLE

Douglas Bond

Traducere de Dana Ciupe

Cuprins

Note explicative	9
1. Un țel înflăcărat	11
2. Tratatul găunos	18
3. Prins în capcană	25
4. Junebug	35
5. Față-Neagră	44
6. Necazuri	52
7. Leșinatul Frank	61
8. Încredere în propriile puteri	68
9. Slaughter	78
10. Sorti înspăimântători	82
11. Fotul Nisqually	90
12. Rasa nenorocită	102
13. Premiul	110
14. Muscheta lui Charlie	120
15. Diavolii muntelui	126
16. Nimicirea vrăjmașiei	132
17. Zvonuri de război	140
18. Vaierul morții	144
19. Provocarea vulturilor	157
20. Prizonieri pe insula indiană	167
21. Chemarea la arme	174
22. Venirea furtunii	183

23. Miliția în acțiune	189
24. Dacă supraviețuim.	199
25. Prima vărsare de sânge	207
26. Acum trageți!	212
27. Curier expres	219
28. Masacrul indian	225
29. Prieten sau dușman	232
30. Întâlnirea	238
31. Țintaș.	243
32. Moartea la pâraul Finnel	252
33. Odihna.	260
34. Drumul nocturn al lui Charlie Salitat .	268
35. În vâltoarea luptei	275
36. Pușcașul singuratic	286
37. Un glonț.	292
38. Hoții de cai	299
39. Fără Prophet	305
40. Împușcat în întuneric	311
41. Acțiune imediată	321
42. Bătălia de la Seattle	327
43. Scăpați ca prin urechile acului.	338
44. Vinovat.	345
45. Sărbătorirea păcii.	353
Epilog.	365
Cronologie istorică	367
Glosar de termeni	373

Un țel înflăcărat

Cu bătăile inimii zvâcnindu-i în urechi, William Tidd respira frenetic și pieptul parcă îi luase foc. La un moment dat, pulsul pe care și-l auzea în urechi îi amintea de o întrunire de trib în care participanții stăteau cu picioarele încrucișate pe podeaua unei case alungite, înconjurați de roto-coale de fum, iar tobele de război bubuind amenințător. Avusese câteva experiențe legate de astfel de case alungite, precum și de tobe.

Cu doar momente în urmă își vedea liniștit de treburile sale, înaintând în liniște pe o cărare a vânătorilor din pădurea de brazi, din sud-estul unei prerii de aproape doi kilometri pătrați, care aparținea acum companiei Hudson Bay și era folosită ca pășune pentru oi. William se fălea că se descurcă destul de bine să umble prin pădure fără să fie auzit, tălpile mocasinilor lui din piele de căprior pășind mușește pe cărarea cea îngustă, căptușită cu un strat de ace de brad uscate și maronii și cu mușchi de copac. Umbla, așadar, cu grijă prin pădure, văzându-și de treabă.

Apoi auzi ceva în spate. Un fior îi trecu ușor pe șira spinării, ca niște purici. Își spuse că auzise foșnetul unei veverițe. La urma urmelor, se afla într-o pădure... o pădure cu veverițe. În păduri sunt sunete, niciodată nu e tăcere deplină.

— William Tidd, lași frica să se joace cu simțămintele tale, își zise el cu voce tare.

Însă își simți gâtul mai uscat decât ar fi trebuit. Fără să-și mai zică nimic, mări pasul și accelerează ritmul. Cu cât ajungea mai repede la locul în care îl priponise pe Prophet, cu atât mai bine.

Apoi auzi bocănitul unei ciocănitore.

— Sunt și ciocănitori cu pieptul roșu în pădure, murmură el, dând din cap ca să se convingă, și fie caută insecte, fie se pregătesc să-și atragă masculul.

Se mai auzi și cum se rupe o nuia. William se opri, ținându-și răsuflarea, fiecare nerv din corpul său fiind întins la maxim, ca într-un arc. Înghiți în sec și ciuli urechile. Următorul sunet, buhăitul văietat al unei bufnițe, știa sigur ce era. Sângele lui William îngheță în vene.

Aceea nu fusese o bufniță. Cineva îl urmărea. Nu mai avea cum să nege. În spatele său se auzea ceva cu mult mai amenințător decât bătaia propriei inimi. William citise în cărți că un sălbatic iscusit nu scotea sunete când trecea prin pădure. Dar nu era și cazul acestui indian.

Trecuse de mult momentul în care ar fi fost de ajuns doar să iuțească pasul. William o luă la goană, temându-se pentru viața lui. Autorii care scriu cărți lipsite de sens despre indienii care se mișcă silențios prin pădure ar trebui împușcați, se gândi William trăgând tare aer în piept. Dacă

nu au avut o experiență personală printre crengile pădurilor din sălbăticia Puget Sound-ului, ar trebui să scrie doar povești despre cabane elegante de pe malul unor iazuri liniștite de la marginea satelor civilizate din Noua Anglie – în niciun caz despre indieni roșii în carne și oase! Ultima parte aproape că o spuse în gura mare.

Sărind peste o buturugă putredă, William se întinse și, cu ochii mari și rotindu-se în toate direcțiile, căuta să-l vadă printre lăstăriș pe următorul său. De ce se dăduse el oare jos de pe cal? Dacă era călare ar fi putut cu ușurință să îl lase în urmă prin pădure pe următorul său. Dar era prea târziu acum pentru asta, Prophet era legat de o creangă joasă a unui copac, la câteva sute de metri în spate.

Cotind brusc la dreapta, William părăsi cărarea vânătorului și se aruncă prin lăstăriș, fuga fiindu-i îngreuiată de frunzele de ferigi și de mahonia ce i se îmbârligau pe după picioare. Acum nu mai avea cum să nu facă zgomot.

Se avântă pe o râpă abruptă cu mușchi umed ce acoperea un covor de frunze uscate de arțar și un șist argilos, râpă ce ajungea exact în albia râului. Ar fi fost imposibil pentru oricine, chiar și pentru un indian cu piciorul agil să se miște fără zgomot pe un asemenea teren. Următorul lui oricum nu era unul de genul, ci mai degrabă unul zgomotos și împleticit, al cărui suflu se întetea ori de câte ori se împiedica sau îl lovea câte o creangă de arțar peste față, fiind astfel cel puțin la fel de zgomotos ca William.

Cu inima bătându-i de să-i spargă pieptul, William făcu un salt în față. Simți un fior când picioarele îi alunecară înainte, pierzând contactul cu solul. Se zdruncină puternic la aterizare și alunecă în jos câțiva metri, cu dinții încleștați ca să nu urle, până ce picioarele i se lovira de un buștean putred, propulsându-l în picioare și reușind astfel să își reia, la început cam stângaci, pasul. Râpa se făcea mai abruptă, așa că se apuca de tufele de afin american ca să nu o ia de-a rostogolul. Trebuia să scape, dar dacă s-ar fi rostogolit, s-ar fi putut răni grav, și-ar fi putut rupe ceva sau chiar sparge capul.

Pe asemenea teren nu îndrăznea să întoarcă privirea pentru a-și vedea următorul. Nu era nevoie. După zgomotul de pași și crengile rupte din spatele lui știa că nu are decât un avans de câțiva metri, distanța scurtându-se cu repeziciune. Și auzea acum un zgomot nou: suflul înfierbântat și ferm ce ieșea din plămânii următorului său. Îi simțea respirația tot mai aproape. Și parcă mirosea a somon afumat, moluște gătite la aburi și rădăcină de zambilă indiană.

— Boșton! strigă indianul.

Așa îi numeau indienii de pe coastă pe albi. Bostonul era un loc îndepărtat pe care nu îl văzuseră niciodată, dar care ajunsese reprezentativ pentru locul de proveniență al albilor. William voia acum cu disperare să se întoarcă și să se uite înapoi. Vocea aceasta parcă îi părea cunoscută. Însă nu putea risca să-și abată nici măcar pentru o clipă atenția de la acest teren abrupt și anevoios...

— Aoleu! țipă indianul.

Mai sus, în spate, William auzi mai mult frecuş, mai multe crengi rupându-se şi pietre ciocnindu-se ca şi cum s-ar sparge nişte farfurii şi trupul indianului afundându-se şi izbind frunzişul râpei şi grohotişul, respirând mai anevoios. William se gândi că până şi indianul cel sigur pe mersul său fusese totuşi doborât de acelaşi obstacol ce aproape că îl pusese pe el la pământ cu o clipă în urmă.

Sărind înainte, William spera să ia avans pe seama faptului că indianul se împiedicase. Ce bine ar fi fost să-şi fi avut calul cu el, mai exact calul care ar fi vrut el să fie al lui. Oricât de abruptă era râpa, Prophet ar fi putut să se țină pe picioare; ştia prea bine că ar fi putut.

William venise în Puget Sound cu cinci ani în urmă, împreună cu tatăl şi sora sa şi de atunci îndrăgise caii. Până atunci văzuse mai mult boi şi catări, dar indienii de pe pârâul Muck se pricepeau la cai. Toate triburile de indieni de pe malul mării continentale aveau canoe, dar cei ce trăiau de-a lungul luncii râului Nisqually se pricepeau şi la canoe, şi la cai. Indienii Nisqually ştiau să împerecheze caii mai bine ca oricine altcineva. Rasele împerecheate de ei rezistau climatului mereu umed şi răcoros, cutreierau neobosite regiunile anevoioase şi dense şi intrau şi ieşeau fără ezitare din pâraiele glaciale ce se vărsau în apa cumplit de rece a estuarului din Puget Sound. Oricât de sigur ajunsese să se simtă pe propriile-i picioare, William s-ar fi simţit cu mult mai în siguranţă pe spinarea lui Prophet.

— Boşton! se auzi din nou.

Indianul își recâștigase echilibrul și, după cum se auzea, recuperase distanța.

— Boșton! zise indianul din nou, neabătut.

Era acum aproape să năvălească peste el. Plămânii lui William parcă luaseră foc. Dacă ar fi avut măcar o muschetă Hudson Bay!... Dacă ar fi avut la îndemână o muschetă de primă clasă, nu ar fi acum într-o asemenea situație. Dar muschetele erau prea scumpe, așa că va trebui să lupte cu indianul față în față, corp la corp, la cuțite... William întinse mâna bâjbâind după cuțitul său de vânătoare.

Ce auzi acum era mai groaznic decât rapiditatea cu care alerga indianul, decât zgomotul tot mai apropiat al pașilor, decât respirația sălbatică și fierbinte a indianului sau decât teama care-i înțeleștase lui William fiecare nerv: îl auzi râzând. Voioșia frapantă a râsului lui era prea de tot. Îl scoțea din sărite; la fiecare izbucnire, încrederea de sine a lui William era zdruncinată.

— Hi-hi-hi! se auzi râsul indianului.

William își acoperi urechile pentru a-și înăbuși panica și încercă disperat să-și alunge din urechi râsul bântuitor ce plutea parcă prin aerul umed și încețoșat al pădurii. Lăsase în urmă pe rând brazii gigantici de mai sus, cucuta, cedrul roșu și acum arinii, fiind întâmpinat de sol. Mușchiul verde, moale ca lâna, înfășura trunchiurile arinilor și ale buturugilor pe jumătate putrede, semănând cu oile din Fortul Nisqually la vremea tunsului, după o iarnă lungă. Copacii, mușchiul de pe copac, abundența de afin american – toate acestea ar fi trebuit să absoarbă și să înăbușe sunetele, dar,